

ΑΝ ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΕΤΕ ΓΙΑΤΙ Η YRSA
ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΟΝΟΜΑ ΣΤΗΝ ΙΣΛΑΝΔΙΚΗ
ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ, ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΑΥΤΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ.

GUARDIAN

DNIA

YRSA SIGURDARDÓTTIR

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΑΛΕΞΗΣ ΚΑΛΟΦΩΛΙΑΣ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Αστυνομικό

Πρώτη έκδοση Νοέμβριος 2017

Πρώτη έκδοση στην παρούσα μορφή Μάιος 2024

Τίτλος πρωτοτύπου Yrsa Sigurdardóttir, *DNA, Veröld* 2014

Η μετάφραση έγινε από την αγγλική έκδοση *Legacy*, Hodder & Stoughton, 2016
(trans. Victoria Cribb)

Διόρθωση τυπογραφικών δοκιμών Βάλια Μπράβου

Σχεδιασμός εξωφύλλου Σαβίνα Χριστοπούλου

©2014, Yrsa Sigurdardóttir

©2017, 2024, Εκδόσεις **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ** (για την ελληνική γλώσσα)

ISBN 978-618-03-4024-2

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84024

Κ.Ε.Π. 6132, Κ.Π. 19953

Κατόπιν συμφωνίας με το Salomonsson Agency

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα

τηλ.: 211 3003500, fax: 211 3003562

metaixmio.gr · metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση

Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα

τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562

Βιβλιοπωλεία ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

- Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα
τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562
- Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα
τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

Yrsa Sigurdardóttir

DNA

Μετάφραση από τα αγγλικά
Αλέξης Καλοφωλιάς

ΜΕΤΑΙΧΜΙΘ

Στον Palli

1987

Πρόλογος

Ήταν καθισμένα στον πάγκο κατά σειρά μεγέθους· το κορίτσι, που ήταν το μικρότερο, στη μία άκρη, οι δύο αδελφοί της δίπλα της. Ενός, τριών και τεσσάρων. Τα αδύνατα πόδια τους κρέμονταν από το σκληρό κάθισμα, αλλά, αντίθετα από τα κανονικά παιδιά, δεν τα κουνούσαν ούτε τα στριφογύριζαν, με αποτέλεσμα τα ολοκαίνουργια παπούτσια τους να κρέμονται ασάλευτα πάνω από τον γυαλιστερό λινότάπητα. Στα πρόσωπά τους δεν υπήρχε περιέργεια, ούτε βαρεμάρα ή ανυπομονησία. Και τα τρία κοιτούσαν τον άδειο, λευκό τοίχο μπροστά τους σαν να έβλεπαν κάποιο καρτούν *Τομ και Τζέρι*. Έτσι όπως την παρακολουθούσε κανείς πίσω από το τζάμι, η σκηνή έμοιαζε με φωτογραφία – μια σπουδή με θέμα τρία παιδιά καθισμένα σε έναν πάγκο.

Κάθονταν εκεί για μισή ώρα σχεδόν. Σύντομα θα τους επέτρεπαν να σηκωθούν, αλλά κανείς από τους ενήλικες που τα κοιτούσαν δεν ανυπομονούσε να φτάσει αυτή η στιγμή. Η πρόσφατη αναστάτωση στις ζωές των παιδιών θα έμοιαζε ασήμαντη σε σύγκριση με αυτό που τα περίμενε. Μόλις θα έβγαιναν από εκεί μέσα, τίποτε δεν θα ήταν ξανά το ίδιο γι' αυτά. Αυτή τη φορά η αλλαγή θα ήταν μάλλον προς το καλύτερο, αλλά είχε και ορισμένα μειονεκτήματα, τα οποία μπορεί τελικά να βάραιναν περισσότερο από τα οφέλη. Αυτό ήταν το δίλημμα που αντιμετώπιζε η ομάδα των ανθρώπων που κάθονταν τώρα γύρω από το τραπέζι.

«Το φοβάμαι. Έχουμε λάβει υπόψη όλες τις εναλλακτικές

επιλογές, αλλά αυτό συνιστούν οι ειδικοί. Τα παιδιά πρέπει να εγκατασταθούν σε μόνιμες κατοικίες το συντομότερο. Όσο μεγαλύτερα είναι, τόσο λιγότερες πιθανότητες έχουν να υιοθετηθούν. Βλέπετε πόσο πιο δύσκολο είναι να βρεθεί ένα σπίτι για τα αγόρια απ' ό,τι για το κορίτσι. Οι υποψήφιοι γονείς γνωρίζουν πολύ καλά ότι όσο πιο μικρά είναι τα παιδιά, τόσο πιο επιτυχώς προσαρμόζονται σε μια νέα ζωή. Σε δύο χρόνια το κορίτσι θα έχει την ηλικία που έχει τώρα ο μικρότερος αδελφός της, και τότε θα αντιμετωπίσουμε το ίδιο πρόβλημα και μ' αυτήν».

Ο άντρας πήρε μια βαθιά ανάσα και κούνησε ένα μάτσο χαρτιά στον αέρα για να δώσει βάρος στα λόγια του. Τα χαρτιά δεν ήταν άλλο από εκθέσεις και ψυχολογικές εκτιμήσεις από τους ειδικούς που είχαν εξετάσει τα παιδιά. Οι υπόλοιποι έγνεψαν, με τα πρόσωπά τους σοβαρά· όλοι, εκτός από τη νεότερη γυναίκα που ήταν παρούσα και η οποία είχε εκφράσει τις πιο έντονες αντιρρήσεις στην πρόταση. Είχε τη μικρότερη εμπειρία από υποθέσεις προστασίας παιδιών και μέσα της εξακολουθούσε να σιγοκαίει η σπίθα της ελπίδας που η απογοήτευση είχε σβήσει από καιρό στις ψυχές των υπολοίπων.

«Μήπως θα έπρεπε να περιμένουμε λίγο ακόμα; Ποτέ δεν ξέρεις, μπορεί να καταφέρουμε να βρούμε ένα ζευγάρι έτοιμο να πάρει και τα τρία». Έριξε μια ματιά στα παιδιά, που κάθονταν στον πάγκο σαν πετρωμένα. Η γυναίκα είχε σφιγμένα τα χέρια της στο στήθος της λες και προσπαθούσε να συγκρατήσει μέσα της τα ευγενικά της ένστικτα και την έμφυτη αισιοδοξία της. Είχε ολοζώντανη στη μνήμη της την εικόνα που παρουσίαζαν τα αδέλφια όταν η υπόθεσή τους είχε πέσει στην αντίληψη των αρχών: τα λιγδιασμένα, μπερδεμένα μαύρα μαλλιά τους, τα βρόμικα ρούχα τους και τα αποστεωμένα κορμάκια τους. Τα λαμπερά μάτια τους στα λιγδιασμένα τους πρόσωπα, τα δάκρυα που αυλάκωναν τα μάγουλά τους. Η νεαρή γυναίκα στράφηκε προς τους υπόλοιπους κοινωνικούς

λειτουργούς, με μια έκφραση γεμάτη θλίψη. «Πρέπει να υπάρχει μια ευκαιρία».

«Μόλις αναφέρθηκα σ' αυτό». Ο άντρας με τις εκθέσεις ακούστηκε αγανακτισμένος. Κοίταξε το ρολόι του για τρίτη φορά: είχε υποσχεθεί στα παιδιά του ότι θα τα πήγαινε σινεμά. «Έχουμε ζευγάρια που τσακώνονται ποιο θα πάρει το μικρό κορίτσι, αλλά πολύ λίγα ενδιαφέρονται για τα αγόρια. Θα έπρεπε να είμαστε ευγνώμονες που βρέθηκε αυτή η λύση· θα ήταν μάταιο να συνεχίσουμε να κυνηγάμε το υποθετικά τέλειο ζευγάρι. Όλοι οι πιθανοί θετοί γονείς έρχονται σ' εμάς και περνάμε τη λίστα από κόσκινο. Υπό τις παρούσες περιστάσεις, αυτή είναι μακράν η πιο ικανοποιητική έκβαση».

Καθώς δεν μπορούσαν να αντιτείνουν και πολλά σ' αυτή την τοποθέτηση, οι υπόλοιποι έγνεψαν μελαγχολικά: όλοι εκτός από τη νεαρή γυναίκα. Τα μάτια της ήταν γεμάτα απόγνωση.

«Όμως δείχνουν τόσο στενά δεμένα. Ανησυχώ μήπως ο χωρισμός τους τα καταστρέψει».

Αυτή τη φορά ο άντρας κούνησε τόσο νευρικά τις εκθέσεις, που το ρεύμα αέρα που προκάλεσαν σήκωσε όρθια τα μαλλιά των παρευρισκομένων.

«Δύο διαφορετικοί ψυχίατροι έχουν καταθέσει με σαφήνεια ότι θα ήταν προς το συμφέρον των δύο μικρότερων παιδιών να χωρίσουν. Το αγόρι έχει αναλάβει τον ρόλο του προστάτη της μικρής του αδελφής. Την πνίγει με όλη την αγάπη και τη φροντίδα που έχει στερηθεί ο ίδιος, παρόλο που δεν είναι παρά ένα μικρό παιδί. Δεν την αφήνει στιγμή μόνη· το άγχος και η ανησυχία τον βασανίζουν για λογαριασμό της. Και είναι μονάχα τριών χρόνων, για όνομα του Θεού». Ο άντρας σταμάτησε για να πάρει μια ανάσα. «Δεν υπάρχουν φιλά γράμματα: οι εκθέσεις είναι κατηγορηματικές. Ο χωρισμός θα έκανε καλό και στους δυο τους. Η σχέση που τους συνδέει δεν είναι υγιής. Μάλιστα, και τα δύο

αγόρια έχουν επηρεαστεί περισσότερο από ό,τι η αδελφή τους. Στο κάτω κάτω, είναι μεγαλύτερα».

Μία κίνηση στον πάγκο. Το μικρότερο από τα αγόρια είχε πλησιάσει κι άλλο την αδελφή του. Πέρασε το χέρι του γύρω από τους ώμους της και την τράβηξε πιο κοντά του. Θα νόμιζε κανείς ότι τους άκουσε πίσω από το τζάμι.

«Δεν πιστεύω επ’ ουδενί ότι έχουμε την πολυτέλεια να αμφισβητήσουμε την επαγγελματική τους κρίση». Η γυναίκα που το είπε αυτό φοβόταν κι η ίδια ότι ο χρόνος της ήταν περιορισμένος. Μίλησε γρήγορα, χτυπώντας το πόδι της με ανυπομονησία. «Αυτοί είναι οι ειδικοί. Δεν μπορούμε να αρχίσουμε να φανταζόμαστε πώς θα μπορούσαν να είναι οι ζωές των παιδιών. Ό,τι κι αν λείει αυτό, νομίζω ότι πρέπει να κλείσουμε την υπόθεση όσο το δυνατόν πιο γρήγορα. Θα ήταν αφέλεια να συνεχίσουμε να ψάχνουμε για την παραμυθένια λύση. Είναι απλώς ανύπαρκτη».

«Τι θα συμβεί όμως όταν μεγαλώσουν κι άλλο και συνειδητοποιήσουν ότι ήταν αναπόφευκτο να τα χωρίσουμε;» Το μεγαλύτερο σε ηλικία μέλος της ομάδας μπήκε στη συζήτηση. «Οι περισσότεροι από εμάς είμαστε εξοικειωμένοι με αυτά που συμβαίνουν όταν οι άνθρωποι νιώθουν πικρία απέναντι στο σύστημα. Μπορεί αυτή η πικρία να κυριαρχήσει στις ζωές τους». Πλησίαζε στη σύνταξη και ήλπιζε –μάταια– ότι αυτή θα ήταν η τελευταία δύσκολη υπόθεση που έφτανε στο γραφείο του. Σίγουρα δεν ζητούσε πολλά: τα μαλλιά του είχαν γκριζάρει από καιρό, έπαιρνε φάρμακα για την πίεση και το πρόσωπό του αυλάκωναν βαθιές ρυτίδες. «Οι θετοί γονείς θα κρατήσουν κρυφό το παρελθόν τους. Θα είναι προς το συμφέρον τους, ειδικά για τα δύο μικρότερα. Μάλιστα, δεν θα είναι πολύ δύσκολο, δεδομένου ότι είναι απίθανο να θυμούνται οτιδήποτε. Το χοριτσάκι δεν έχει κλείσει καλά καλά χρόνο. Υποθέτω πως υπάρχει ένα ρίσκο το μεγαλύτερο αγόρι να διατηρήσει κάποιες μνήμες, αλλά δεν μπορούμε να εί-

μαστε σίγουροι. Ακόμα κι αν υπάρξουν αυτές οι μνήμες, αναμφισβήτητα θα είναι θολές και θα ξεθωριάσουν με τον καιρό. Πόσα θυμάστε από τότε που ήσασταν τεσσάρων χρονών;»

«Πολλά». Όπως έδειχναν τα πράγματα, η νεαρή γυναίκα ήταν η μόνη που διατηρούσε τόσο πρώιμες αναμνήσεις. Οι άλλοι μπορούσαν να ανακαλέσουν μόνο ασαφή, ονειρικά θραύσματα αναμνήσεων. Αλλά ακόμα κι εκείνη δεν μπορούσε να θυμηθεί κάτι από τότε που ήταν ενός. Το μικρό κορίτσι, που είχε τέτοια ζήτηση, θα το ξεπερνούσε ευκολότερα, και όχι μόνο επειδή ήταν αξιολάτρευτη. Τα αγόρια είχαν τραυματιστεί βαθύτερα από τα γεγονότα των δύο τελευταίων χρόνων και εμφάνιζαν ήδη τα σημάδια των συνεπειών: το μικρότερο με την υπερβολική αγάπη και τη φροντίδα που έδειχνε στην αδελφή του· το μεγαλύτερο με την αδιαφορία του απέναντι στον κόσμο. Η αναφορά των αστυνομικών που είχαν κληθεί επιτόπου μετά το τηλεφώνημα της μητέρας ήταν τόσο συγκλονιστική, που κανείς από τους παρόντες δεν ήθελε να θυμάται τις λεπτομέρειες. Θα ήταν μια πράξη ελέους αν ο χρόνος εξάλειφε όλα τα ίχνη των γεγονότων από τα μυαλά των παιδιών. Όμως, δυστυχώς, η νεαρή γυναίκα αμφέβαλλε αν θα συνέβαινε ποτέ κάτι τέτοιο. Το τραύμα θα ήταν πάρα πολύ βαθύ. «Οι αναμνήσεις μου συνδέονται σε γενικές γραμμές με κακές εμπειρίες, όπως όταν μάγκωσα το δάχτυλό μου στην πόρτα του φούρνου σε ηλικία τριών χρονών ή όταν είδα ένα αυτοκίνητο να χτυπάει τη φίλη μου όταν ήμουν πέντε. Όμως αυτά δεν είναι τίποτε σε σύγκριση με όσα έχουν περάσει αυτά τα παιδιά. Φοβάμαι ότι τα αγόρια θα είναι σε θέση να θυμούνται. Και η αδελφή τους, επίσης, αν και είναι μάλλον απίθανο».

«Όσον αφορά τη σχέση τους, έχει εξακριβωθεί;» Η γυναίκα που είχε πρόβλημα χρόνου άλλαξε θέμα προτού η κουβέντα ξεστρατίσει κι άλλο στις παιδικές αναμνήσεις. «Σίγουρα υπάρχει ένα όριο στο πόσο πρέπει να προσπαθήσουμε να τα κρατήσουμε

μαζί, από τη στιγμή που μάλλον δεν είναι αδέρφια από τους ίδιους γονείς;»

Εκείνη τη στιγμή ο άντρας με τις εκθέσεις ανέβηκε στην εκτίμηση της ευαίσθητης νεαρής γυναίκας.

«Κατά την άποψή μου, το ζήτημα της πατρότητας είναι άσχετο. Απ' όσο ξέρουν τα ίδια είναι αδέρφια, παρόλο που όπως όλα δείχνουν έχουν μόνο την ίδια μητέρα. Ο πατέρας των δύο μικρότερων είναι άγνωστος. Δεν συμβαίνει όμως το ίδιο με το μεγαλύτερο αγόρι. Σύμφωνα με τη γνώμη του γιατρού που τα εξέτασε, το μικρότερο αγόρι και το κορίτσι έχουν ίδιους και τους δύο γονείς και ο μεγαλύτερος αδελφός είναι ετεροθαλής. Αν και πρέπει να επισημάνω ότι αυτό βασίζεται στη δήλωση του άντρα που φέρεται να είναι πατέρας του μεγαλύτερου αγοριού· ορκίζεται ότι δεν είχε άλλες σεξουαλικές επαφές με τη μητέρα αφότου γεννήθηκε ο γιος τους – από τότε που εκείνη αναγκάστηκε να μετακομίσει για να μείνει με τον πατέρα της». Ο άντρας έκανε μια γκριμάτσα και ξεροκατάπιε προτού συνεχίσει. «Όμως θα χρειαζόταν τεστ DNA για να αποδείξουμε τη σχέση που συνδέει τα παιδιά, και δεν υπάρχει χρόνος ή χρήματα γι' αυτό. Και, για να είμαστε ειλικρινείς, κανείς δεν θέλει να μάθει τα αποτελέσματα. Είναι προτιμότερο για όλους τους εμπλεκόμενους να υποτεθεί ότι τα παιδιά έχουν “κανονικούς” πατεράδες. Και τα τρία, όχι μόνο το μεγαλύτερο».

Κανείς δεν μίλησε. Ήταν όλοι εξοικειωμένοι με την ιστορία. Ήξεραν για τα παιδιά και τη μητέρα τους. Για τον παππού τους και για το ανομολόγητο έγκλημα που υπήρχαν υποψίες ότι είχε διαπράξει σε βάρος της κόρης του. Τώρα η μοίρα των τριών μικρών παιδιών με τις χαρακωμένες ψυχές ήταν στα χέρια τους. Τι έπρεπε να κάνουν;

«Τι γνώμη έχετε για τον πατέρα τους, αυτό τον Θόργκεϊρ;» Η νεαρή γυναίκα έσπασε τη σιωπή. «Δεν υπάρχει περίπτωση να αλλάξει γνώμη;»

«Δοκιμάσαμε τα πάντα. Δεν μπορεί ούτε θέλει να αναλάβει τον γιο του, πόσο μάλλον και τα τρία παιδιά. Δεν έχει επαφή με το αγόρι και δεν είναι καν σίγουρος ότι είναι ο πατέρας του. Σύμφωνα με τα λεγόμενά του, συμφώνησε να δώσει στο παιδί το επίθετό του επειδή ήταν ερωτευμένος για λίγο με τη μητέρα του, αλλά δεν ήταν ποτέ σίγουρος με ποιους πλάγιαζε εκείνη. Αν τον πείσουμε να αναλάβει την ευθύνη του γιου του, θα απαιτήσει να γίνει τεστ πατρότητας. Αυτό θα καθυστερήσει τα πράγματα και, όποια κι αν είναι η έκβαση, δεν τον θεωρώ ιδιαίτερα καλό ως εναλλακτική επιλογή. Αν αποδειχτεί ότι δεν είναι ο πατέρας, δεν έχει νόημα ούτε καν να συζητάμε για υιοθεσία του παιδιού από πλευράς του. Και αν είναι, δεν τον θέλει. Θα ζούσε ευτυχισμένος ο γιος του μέσα σε αυτή την κατάσταση; Πολύ αμφιβάλλω».

Οι άντρες που ήταν παρόντες αντάλλαξαν φευγαλέα βλέμματα δείχνοντας περισσότερη κατανόηση για την απόφαση του φερόμενου ως πατέρα από τις γυναίκες, που διατήρησαν τα βλέμματα τους χαμηλωμένα.

«Είναι η καλύτερη λύση». Αυτή τη φορά, αντί να κουνήσει τα έγγραφα των εκθέσεων στον αέρα, χτύπησε νευρικά πάνω τους τα δάχτυλά του. «Δυστυχώς, δεν έχουμε στη διάθεσή μας χρονομηχανή για να μας πει πώς θα εξελιχθούν τα πράγματα. Το μόνο που διαθέτουμε είναι η άποψη των ειδικών. Οι υποψήφιοι γονείς έχουν περάσει όλοι από σχολαστικό έλεγχο και έχουν άριστες συστάσεις. Προτείνω να οριστικοποιήσουμε τα πράγματα. Τα αρχεία των παιδιών στο σύστημα θα αλλοιωθούν και με τον καιρό το τρομακτικό παρελθόν τους θα καταδικαστεί σε λήθη. Είναι καλύτερα να μη μάθουν ποτέ την ιστορία τους, και ο χωρισμός τους θα τους βοηθήσει να ξεχάσουν. Όσο πιο γρήγορα ξεκινήσουν μια νέα ζωή, τόσο το καλύτερο για όλους. Είμαστε όλοι σύμφωνοι;»

Η νεαρή γυναίκα άνοιξε το στόμα της, αλλά έπειτα το ξανα-

σκέφτηκε. Οι άλλοι συγκατένευσαν με ένα μουρμουρητό, λες και ήθελαν να καταπνίξουν τυχόν αντιρρήσεις από πλευράς της. Γύρισε το κεφάλι της και κοίταξε τα τρία παιδιά που κάθονταν στον πάγκο πίσω από το τζάμι. Το μικρό κορίτσι προσπαθούσε μάταια να απελευθερωθεί από τη λαβή του αδελφού της, αλλά εκείνος την έσφιγγε πιο δυνατά και έδειχνε σχεδόν να την πονάει. Ίσως τελικά οι ειδικοί να είχαν δίκιο. Στρέφοντας ξανά το κεφάλι της προς την ομάδα, κούνησε αποκαρδιωμένη το κεφάλι της δηλώνοντας τη συμφωνία της.

Κι έτσι, το ζήτημα αποφασίστηκε.

Η ομάδα διαλύθηκε για να συνεχίσει με τα γραφειοκρατικά. Η νεαρή γυναίκα έμεινε για λίγο στον διάδρομο, μοναδική μάγνη στο ξεκίνημα της καινούργιας ζωής των παιδιών – τα οποία δεν παράτησαν την παλιά αμαχητί. Το πιο μικρό αγόρι, ιδιαίτερα, το πήρε πολύ άσχημα. Έκλαιγε και ούρλιαζε καθώς έβλεπε την αδελφή του να εξαφανίζεται στον διάδρομο στην αγκαλιά μιας παιδιάτρου. Το μικρό κορίτσι τον κοιτούσε πάνω από τον ώμο της γιατρού, κουνώντας το χέρι της σε αποχαιρετισμό, με το πρόσωπό της κενό. Τότε άνοιξαν οι πύλες της κόλασης. Ένας άντρας με λευκή ποδιά χρειάστηκε να περιορίσει το μικρό αγόρι με τη βία. Όταν εκείνο συνειδητοποίησε ότι είχε νικηθεί, τα ουρλιαχτά του έγιναν αναφιλητά.

Η νεαρή γυναίκα δεν μπορούσε να πάρει το βλέμμα της από τη σκηνή. Δεδομένου ότι ήταν εν μέρει υπεύθυνη, ένιωσε ότι θα έπρεπε να έχει τη δύναμη να αντιμετωπίσει τις συνέπειες. Το μεγαλύτερο αγόρι παρουσίαζε οριακά λιγότερο σπαρακτικό θέαμα. Παρόλο που δεν πάλευε ούτε έκλαιγε, ο τρόμος στα μάτια του τα έλεγε όλα. Καταπώς φαινόταν, τα παιδιά δεν είχαν χωρίσει ποτέ ξανά.

Από τα μάτια της νεαρής γυναίκας δεν κύλησαν δάκρυα καθώς στεκόταν και κοιτούσε τα δύο μικρά αγόρια να εξαφανίζο-

νται στην ίδια κατεύθυνση με την αδελφή τους. Όταν τελικά έκανε κάποια κίνηση, δεν είδε πουθενά στους διαδρόμους του νοσοκομείου κάποιο ίχνος των παιδιών. Δεν ήταν στον προθάλαμο ούτε στο μισοάδειο πάρκινγκ απέξω.

Η νέα ζωή τους τα είχε καταπιεί χωρίς ίχνη.

2015

Πέμπτη

Η Ελίσα χρειάζεται μια δυο στιγμές μέχρι να καταλάβει πού βρίσκεται. Είναι ξαπλωμένη στο πλάι, με το πάπλωμα μπερδεμένο ανάμεσα στα πόδια της, το μαξιλάρι τσαλακωμένο κάτω από το μάγουλό της. Είναι σκοτεινά στο δωμάτιο, αλλά μέσα από τη χαραμάδα στις κουρτίνες ένα αστέρι τής κλείνει το μάτι από το αχανές Διάστημα. Στην άλλη πλευρά του κρεβατιού το πάπλωμα είναι λείο και επίπεδο, το μαξιλάρι κολλαριστό. Η σιωπή είναι κι αυτή ανοίκεια· παρόλο που δεν την αφήνει να κοιμηθεί και την εκνευρίζει, της λείπει ο ήχος του ροχαλητού. Της λείπει επίσης η ζεστασιά που εκπέμπει αυτός ο αιωνίως υπερθερμασμένος σύζυγος, ο οποίος απαιτεί να τον αφήνει να κοιμάται με το ένα πόδι του να ξεπροβάλλει κάτω από τα σκεπάσματα.

Από συνήθεια, τώρα έχει πάρει και η ίδια αυτή τη στάση, και κρυώνει.

Καθώς τραβάει ξανά πάνω της το πάπλωμα, νιώθει ένα ρίγος στα πόδια της. Της θυμίζει τις φορές που ο Σιγκβάλντι είχε νυχτερινή βάρδια, μόνο που αυτή τη φορά δεν τον περιμένει να γυρίσει σπίτι το πρωί, με άδειο βλέμμα και χασμουρητά, και τη μυρωδιά του νοσοκομείου πάνω του. Θα κάνει μια βδομάδα να γυρίσει από το συνέδριο. Όταν την αποχαιρέτησε με ένα φιλί

στον κεντρικό σταθμό των λεωφορειών την προηγούμενη, ήταν πιο ανυπόμονος απ' ό,τι εκείνη να τελειώνουν με τους αποχαιρετισμούς. Σίγουρα θα επιστρέφει βρομώντας κάποιιο καινούργιο αφτερσείβ από το duty free, και εκείνη θα πρέπει να κοιμάται με τη μύτη κρυμμένη στον αγκώνα της μέχρι να συνηθίσει τη μυρωδιά.

Παρόλο που της λείπει λιγάκι, το συναίσθημα συγχέεται με την ευχαρίστηση που της προκαλεί η σκέψη ότι θα έχει στη διάθεσή της λίγες μέρες μόνη με τον εαυτό της. Η προοπτική ότι τα βράδια θα έχει αποκλειστική κηδεμονία του τηλεκοντρόλ της τηλεόρασης· ότι δεν θα χρειάζεται να ενδίδει στην ανώτερη βία των αγώνων ποδοσφαίρου· ότι θα τρώει για βραδινό πίτα και τυρί και δεν θα είναι αναγκασμένη να ακούει το στομάχι του να γουργουρίζει όλη την υπόλοιπη νύχτα.

Όμως η απουσία του συζύγου της για μια ολόκληρη εβδομάδα έχει και τα μειονεκτήματά της· θα έχει ολομόναχη την ευθύνη των τριών παιδιών τους, και θα πρέπει να κάνει μόνη όλα όσα συνεπάγεται αυτό: να τα ξυπνάει, να τα σηκώνει από το κρεβάτι, να τα πηγαίνει στο σχολείο και να τα παίρνει απ' αυτό, να τα βοηθάει στα μαθήματά τους, να τα ψυχαγωγεί, να παρακολουθεί τι βλέπουν στο κομπιούτερ, να τα ταΐζει, να τα πλένει, να τους βουρτσίζει τα δόντια, να τα βάζει για ύπνο. Δύο φορές την εβδομάδα η Μαργκερέτ πρέπει να πηγαίνει στο μπαλέτο και ο Στέφαν με τον Μπάρντουρ στο καράτε, και εκείνη πρέπει να είναι παρούσα σε όλη τη διάρκεια των μαθημάτων. Αυτή είναι μία από τις λιγότερο ευπρόσδεκτες υποχρεώσεις, καθώς την αναγκάζει να έρχεται αντιμέτωπη με το γεγονός ότι τα παιδιά της δεν δείχνουν κάποιο ταλέντο ούτε απολαμβάνουν αυτά τα χόμπι, παρόλο που δεν στοιχίζουν καθόλου φτηνά. Απ' όσο μπορεί να καταλάβει τα παιδιά της βαριούνται, ποτέ δεν συντονίζονται με τα υπόλοιπα, πάντα κοιτάνε προς τη λάθος κατεύθυνση με τα μάγουλά τους να

κοκκινίζουν από έκπληξη για τα άλλα παιδιά, που κάνουν τα πάντα σωστά. Ή ίσως συμβαίνει το αντίστροφο: Ίσως τα παιδιά της είναι τα μόνα που έχουν καταλάβει τι τρέχει στ' αλήθεια.

Περιμένει να υποχωρήσει η ζαλάδα της, έχοντας επίγνωση της ραδιενεργής πράσινης λάμψης στο ξυπνητήρι που υπάρχει στο κοινοδίνο της. Κανονικά ξεκινάει τη μέρα μισώντας το, αλλά δεν νιώθει τη συνηθισμένη λαχτάρα να το πετάξει στην άλλη άκρη του δωματίου, καθώς οι φωτεινοί αριθμοί δείχνουν ότι έχει ακόμη στη διάθεσή της κάμποσες ώρες ύπνου. Ο κουρασμένος της εγκέφαλος αρνείται να υπολογίσει πόσες ακριβώς. Ένα πιο σημαντικό ερώτημα την απασχολεί: Γιατί έχει ξυπνήσει;

Προκειμένου να αποφύγει τη φωσφορίζουσα λάμψη του ρολογιού, η Ελίσα γυρίζει από την άλλη, μόνο και μόνο για να πνίξει ένα ουρλιαχτό όταν διακρίνει μια σκούρα σιλουέτα να στέκεται δίπλα στο κρεβάτι. Όμως είναι μόνο η Μαργκερέτ, η πρωτότοκη κόρη της, αυτή που συνήθως δεν συντονίζεται με τα άλλα παιδιά: ποτέ δεν είναι στ' αλήθεια ευτυχημένη. Όστε αυτό την ξύπνησε...

«Μαργκερέτ, γλυκιά μου, γιατί δεν κοιμάσαι;» ρωτάει βραχνά, κοιτάζοντας ερευνητικά τα μάτια της κόρης της.

Φαίνονται κατάμαυρα στο σκοτάδι. Η μάζα από κατσαρά μαλλιά που πλαισιώνει το χλωμό της προσωπάκι στέκεται όρθια.

Το παιδί σκαρφαλώνει στο κρεβάτι και ξαπλώνει πάνω στο λείο πάπλωμα, στο πλάι της Ελίσα. Σκύβοντας ψιθυρίζει, με τη ζεστή ανάσα της να γαργαλάει το αυτί της μητέρας της και να αναδίνει μια αμυδρή μυρωδιά οδοντόπαστας:

«Υπάρχει ένας άνθρωπος στο σπίτι».

Η Ελίσα ανασηκώνεται, με την καρδιά της να χτυπάει πιο γρήγορα, παρόλο που ξέρει ότι δεν τρέχει κάτι.

«Το είδες στον ύπνο σου, αγάπη μου. Θυμάσαι τι λέγαμε; Ότι τα πράγματα που ονειρεύεσαι δεν είναι πραγματικά. Ότι το όνειρο και η πραγματικότητα είναι δυο διαφορετικοί κόσμοι».

Από τότε που ήταν μικρή, η Μαργκρέτ υπέφερε από εφιάλτες. Οι δύο αδελφοί της πέφτουν ξεροί με το που ακουμπάνε το μαξιλάρι, όπως ο πατέρας τους, και μέχρι το πρωί δεν σαλεύουν. Όμως η νύχτα σπάνια φέρνει στην αδελφή τους τέτοια γαλήνη. Τα περισσότερα βράδια η Ελίσα και ο σύζυγός της πετάγονται αλαφιασμένοι από τα διαπεραστικά ουρλιαχτά του κοριτσιού. Ο γιατρός τούς διαβεβαίωσε ότι θα το ξεπεράσει μεγαλώνοντας, αλλά από τότε έχουν περάσει δύο χρόνια και δεν έχουν δει σημαντική βελτίωση.

Οι ατίθασες μπούκλες της μικρής πηγαίνουν πέρα δώθε καθώς κουνάει το κεφάλι της.

«Δεν κοιμόμουν. Ήμουν ξύπνια». Συνεχίζει να μιλάει ψιθυριστά και φέρνει το δάχτυλο στα χείλη της, για να δείξει στη μητέρα της ότι πρέπει να χαμηλώσει τον τόνο της φωνής της. «Πήγα για τσίσα και τον είδα. Είναι στο καθιστικό».

«Μερικές φορές όλοι μπερδεύμαστε. Κι εγώ...» Η Ελίσα κόβει τη φράση της στη μέση. «Σσς...»

Αυτό το κάνει για την ίδια. Δεν ακούγεται κάποιος ήχος από τον διάδρομο· θα πρέπει να το φαντάστηκε. Η πόρτα είναιμισάνοιχτη και προσπαθεί να κοιτάξει, αλλά δεν βλέπει κάτι άλλο πέρα από σκοτάδι. Βεβαίως. Ποιος θα μπορούσε να είναι εκεί, άλλωστε; Τα αντικείμενα του σπιτιού τους δεν είναι κάτι σπουδαίο και, έτσι κακοβαμμένο όπως είναι, το σπίτι τους είναι απίθανο να προσελκύσει διαρρήχτες, παρόλο που αποτελεί ένα από τα λίγα οικήματα του δρόμου που δεν έχει όλα τα παράθυρά του σημαδεμένα με αυτοκόλλητα που διαφημίζουν κάποιο σύστημα ασφαλείας.

Η Μαργκρέτ σκύβει ξανά στο αυτί της μητέρας της.

«Δεν έχω μπερδευτεί. Υπάρχει ένας άνθρωπος στο σπίτι. Τον είδα από το χολ». Η σιγανή, συγκρατημένη φωνή του κοριτσιού μαρτυρά ότι έχει ξυπνήσει για τα καλά, δεν προδίδει ίχνος υπνηλίας ή σύγχυσης.

Η Ελίσα ανάβει το φως του κομοδίνου και φάχνει για το κινητό της τηλέφωνο. Θα μπορούσε να έχει απενεργοποιηθεί ο μηχανισμός αφύπνισης; Όλα αυτά τα χρόνια η συσκευή έχει υποστεί σκληρή μεταχείριση και έχει καταλήξει στο πάτωμα αμέτρητες φορές. Ίσως δεν έχει νόημα να πει στη Μαργκερέτ να γυρίσει πίσω στο κρεβάτι της. Ίσως είναι η ώρα να ξεκινήσει τις δουλειές του πρωινού, να βάλει τρία ποτήρια βουτυρόγαλα, να ρίξει και λίγη μαύρη ζάχαρη και να ελπίζει ότι θα έχει τον χρόνο να ξεπλύνει το σαμπουάν από τα μαλλιά της όσο τα παιδιά θα τρώνε. Όμως το τηλέφωνο δεν είναι στο κομοδίνο ούτε στο πάτωμα, παρόλο που θα ορκιζόταν ότι το είχε φέρει μαζί της το βράδυ, πριν σβήσει τα φώτα. Ήθελε να το έχει πρόχειρο σε περίπτωση που ο Σιγκβάλντι τηλεφωνούσε τα ξημερώματα για να της πει ότι είχε φτάσει καλά.

«Τι είναι, Μαργκερέτ;» Δεν της αρέσει να τη φωνάζουν Μάγκα.

«Δεν ξέρω». Η Μαργκερέτ κοιτάζει έξω, προς τον σκοτεινό διάδρομο. Έπειτα, γυρίζοντας προς τα πίσω, φιθυρίζει: «Ποιος έρχεται μες στη νύχτα; Δεν μπορεί να είναι καλός άνθρωπος».

«Όχι. Δεν μπορεί να είναι κάποιος». Η Ελίσα καταλαβαίνει ότι δεν ακούγεται καθόλου πειστική. Τι θα συμβεί αν το παιδί έχει δίκιο και πράγματι κάποιος έχει μπει στο σπίτι; Σηκώνεται από το κρεβάτι. Τα δάχτυλα των ποδιών της μαζεύονται καθώς συναντούν το παγωμένο πάτωμα. Φοράει μόνο ένα μπλουζάκι του Σιγκβάλντι και νιώθει ξανά ένα ρίγος στα γυμνά της πόδια. «Μείνε εδώ. Πάω να ρίξω μια ματιά. Όταν γυρίσω, δεν θα χρειάζεται να ανησυχούμε πια, και μπορούμε να πέσουμε ξανά για ύπνο. Σύμφωνα;»

Η Μαργκερέτ γνέφει. Σηκώνει το πάπλωμα της μητέρας της και σκεπάζει τα μάτια της. Αποκάτω, μουρμουρίζει:

«Να προσέχεις. Δεν είναι καλός άνθρωπος».

Οι λέξεις της αντηχούν στα αυτιά της Ελίσα καθώς βγαίνει

στον διάδρομο, κάνοντας μια προσπάθεια να μη δείξει την ανησυχία της, σίγουρη ότι δεν υπάρχει κανένας ανεπιθύμητος επισκέπτης. Όμως η Μαργκρέτ έχει σπείρει τον σπόρο της αμφιβολίας στο μυαλό της. Αχ, γιατί αυτό δεν συνέβη το προηγούμενο βράδυ, που ο Σιγκβάλντι ήταν σπίτι; Ζητάει πολλά; Η Ελίσα αγκαλιάζει τον εαυτό της για να προστατευτεί από το κρύο, αλλά χωρίς όφελος. Όταν ανάβει το φως, η δυνατή λάμψη την τυφλώνει προς στιγμήν.

Η πόρτα του δωματίου των παιδιών βγάζει ένα αμυδρό τρίξιμο καθώς η Ελίσα κοιτάζει μέσα στο δωμάτιο για να σιγουρευτεί ότι κοιμούνται γαλήνια. Είναι ξαπλωμένα στις κουκέτες τους με τα μάτια κλειστά και τα στόματα μισάνοιχτα. Κλείνει την πόρτα αθόρυβα πίσω της.

Ούτε στο μπάνιο υπάρχει κάποιος. Στο δωμάτιο της Μαργκρέτ το βλέμμα της συναντάει μια σειρά από κούκλες και αρκουδάκια παρατεταγμένα σε ένα ράφι. Τα μάτια τους μοιάζουν να ακολουθούν τα δικά της καθώς κλείνει και πάλι βιαστικά την πόρτα. Αναρωτιέται αν αυτή η παράταξη εξηγεί τους εφιάλτες της Μαργκρέτ. Προσωπικά, αν ξυπνούσε μες στη νύχτα, δεν θα ήθελε να αντιμετωπίσει αυτά τα ψυχρά βλέμματα. Μες στο σκοτάδι, ένας τόνος μοχθηρίας μοιάζει να κρύβεται πίσω από τη χουχουλιάρικη φύση τους. Μπορεί να άξιζε να τα μετακινήσει για να δει αν αυτό θα βοηθούσε τη Μαργκρέτ να κάνει καλύτερο ύπνο. Θα το κάνει το βράδυ, μετά τη δουλειά.

Δεν υπάρχει κανείς στον διάδρομο των υπνοδωματίων, ούτε στα δωμάτια που συνδέονται με αυτόν: ούτε ίχνος μυστηριώδους εισβολέα. Όμως, τι περίμενε να δει; Ίχνη από βήματα; Μια γόπα στο πάτωμα; Ένα σπασμένο βάζο σε μια γωνία; Μέχρι να φτάσει στο καθιστικό και την κουζίνα, νιώθει πολύ πιο ήρεμη. Το φως από τις λάμπες του δρόμου αρκεί για να την πείσει ότι θα πρέπει να ήταν κάποια φαντασίωση της Μαργκρέτ. Το σκοτάδι πάντα εξά-

πτει τη φαντασία. Τώρα βλέπει ότι δεν υπάρχει κανείς στο καθιστικό, μόνο το άδειο μπόλ από το ποπκόρν μπροστά στην τηλεόραση και σκόρπια τουβλάκια των παιδιών γύρω από το τραπεζάκι του καφέ. Όλα είναι όπως ακριβώς τα άφησε πριν πέσει για ύπνο. Πόσο ανόητη ήταν που μπήκε σε τέτοια αναστάτωση.

Το χαμόγελο που σχηματίζεται στα χείλη της εξαφανίζεται απότομα από το πρόσωπό της. Η συρόμενη πόρτα που χωρίζει την τραπεζαρία από την κουζίνα είναι κλειστή.

Αυτή η πόρτα δεν κλείνει ποτέ.

Αργά, επιφυλακτικά, η Ελίσα την πλησιάζει ακροπατώντας. Οι γυμνές πατούσες της κολλάνε στο κρύο παρκέ, ο φόβος της φουντώνει με κάθε βήμα. Κολλάει το αυτί της στη λευκή πόρτα. Στην αρχή, σιωπή. Έπειτα τραβιέται απότομα προς τα πίσω ακούγοντας τον ήχο από καρέκλες που κάποιος σέρνει στην κουζίνα.

Τι πρέπει να κάνει; Η αρχική της παρόρμηση είναι να τρέξει πίσω στο κρεβάτι και να κουκουλωθεί με τα σκεπάσματα. Όποιος είναι εκεί μέσα πρόκειται να βγει πολύ σύντομα. Η Ελίσα δεν νοιάζεται για τα υπάρχοντά τους. Ο διαρρήκτης μπορεί να πάρει ό,τι του κάνει κέφι, αρκεί να φύγει ξανά. Όμως τι στην ευχή κάνει στην κουζίνα; Ακούγεται να σέρνει ένα τραπέζι, και για μια στιγμή η Ελίσα αναρωτιέται μήπως η Μαργκρέτ ή κάποιος από τα αγόρια έχει τρυπώσει εκεί μέσα χωρίς εκείνη να το προσέξει. Ένα συρτάρι ανοίγει και κλείνει, κι έπειτα κι άλλο, κι άλλο, μέχρι που ακούει τα πιρούνια και τα κουτάλια να κροταλίζουν. Ή τα μαχαίρια. Έπειτα η σιωπή γίνεται κομμάτια από τον ήχο της μικρής συρόμενης πόρτας του κελαριού, που ανοίγει. Ποιος διαρρήκτης θα έδειχνε ενδιαφέρον για τις κονσέρβες και τα πακέτα των δημητριακών; Για τη σκούπα, τα ξεσκονόπανα και τα πατσαβούρια, τον κουβά και την ηλεκτρική σκούπα; Αντί αυτή η σκέψη να την καθησυχάσει, ο τρόμος της Ελίσα γίνεται πιο έντονος. Οι άνθρωποι που συμπεριφέρονται παράλογα είναι πολύ πιο επικίνδυνοι από

αυτούς που τηρούν τους συμβατικούς κανόνες. Τραβιέται από την πόρτα και οπισθοχωρεί αθόρυβα, διασχίζοντας το καθιστικό. Το τηλέφωνό της πρέπει να βρίσκεται στο τραπεζάκι. Ή στο μπάνιο. Πριν από δύο χρόνια αποφάσισαν να καταργήσουν τη γραμμή σταθερής τηλεφωνίας, και για πρώτη φορά τής λείπει. Κοιτάζοντας το χολ της εισόδου, σκέφτεται να βγει έξω και να το βάλει στα πόδια, ουρλιάζοντας για βοήθεια και ελπίζοντας ότι θα καταφέρει να ξυπνήσει έγκαιρα τους γείτονες. Όμως έτσι θα άφηνε τα παιδιά της πίσω. Με έναν άντρα ο οποίος μπορεί να είναι οπλισμένος με ένα κουζινομάχαιρο. Κάνει ένα βήμα προς την εξώπορτα, έπειτα σταματάει: δεν μπορεί να εγκαταλείψει τα παιδιά. Αντίθετα, γυρίζει και κατευθύνεται προς τον διάδρομο των υπνοδωματίων. Έχει σχεδόν φτάσει, όταν ακούει τη συρόμενη πόρτα που οδηγεί στην κουζίνα να ανοίγει. Αμέσως ορμάει στον διάδρομο, κλείνει την πόρτα πίσω της και ανάβει το φως. Δεν τολμάει να σταματήσει για να ελέγξει αν ο άντρας την ακολουθεί.

Στα πρόθυρα της μανίας, η Ελίσα νιώθει το κεφάλι της έτοιμο να εκραγεί από την υπερένταση και προσπαθεί να αποφασίσει τι πρέπει να κάνει. Πώς θα ξεφύγει; Η πόρτα του υπνοδωματίου της δεν κλειδώνει: τα περισσότερα από τα κλειδιά του σπιτιού έλειπαν όταν μετακόμισαν και δεν σκέφτηκαν ποτέ κάποιον λόγο για να τα αντικαταστήσουν. Το μπάνιο κλειδώνει, αλλά το να εγκλωβιστεί εκεί μέσα θα ήταν το ίδιο άσχημο με το να φύγει από το σπίτι: τα παιδιά της θα έμεναν απροστάτευτα. Πετάγεται στο μπάνιο όπως και να 'χει, ψάχνει για το τηλέφωνό της, πετάει ολόγυρα πετσέτες και ανοίγει συρτάρια με χέρια που τρέμουν. Όμως είναι μάταιο, το καταραμένο τηλέφωνο δεν είναι εκεί. Δάκρυα λιμνάζουν στα μάτια της καθώς επιθεωρεί το χάος. Πότε θα τα τακτοποιήσει όλα αυτά; Λες και δεν είχε αρκετά μέτωπα ανοιχτά.

Επιστρέφει στον διάδρομο, νιώθοντας ότι χάνει την αυτοκυ-

ριαρχία της. Το μόνο που μπορεί να σκεφτεί είναι ο χρόνος που έχασε φάχνοντας για το τηλέφωνό της ενώ θα μπορούσε να έχει προσπαθήσει να βγάλει τα παιδιά από εκεί μέσα. Όμως δεν είναι σίγουρη πώς θα το είχε καταφέρει, και έτσι κι αλλιώς τώρα είναι πολύ αργά. Δεν μπορεί να πνίξει ένα ουρλιαχτό όταν βλέπει την πόρτα στο βάθος να ανοίγει σιγά σιγά. Όμως η κραυγή της δεν είναι ούτε δυνατή ούτε διαπεραστική μοιάζει περισσότερο με τον αδύναμο ήχο που μπορεί να βγάλει ένα κουνέλι σε οριακή κατάσταση. Δεν αντέχει να δει τον εισβολέα, κι έτσι ορμάει στην κρεβατοκάμαρά της και κλείνει την πόρτα πίσω της. Ακούει τα βήματα του άντρα, και έπειτα έναν θόρυβο λες και σέρνει κάτι πίσω του. Όμως τι; Η καρδιά της χτυπάει σαν τρελή.

«Μαργκρέτ;»

Η κόρη της είναι άφαντη.

«Μαργκρέτ;»

Η φωνή της ραγίζει, κι αυτό δεν βοηθάει καθόλου στην τόνωση του ηθικού της. Δεν μπορεί να αποφασίσει τι να φάξει πρώτα, το τηλέφωνο ή τη Μαργκρέτ. Πριν προλάβει να καταλήξει σε μία απόφαση, η πόρτα πίσω της ανοίγει και ο άντρας μπαίνει μέσα. Κοντοστέκεται και ο θόρυβος ακούγεται πιο δυνατός, λες και τραβάει κάτι πάνω από το κατώφλι. Δεν μπορεί να κοιτάξει γύρω της· το κορμί της έχει παραλύσει. Κατακλύζεται από τη λαχτάρα να κλείσει τα μάτια της. Αν και ο ήχος που μοιάζει με κροτάλισμα της είναι οικείος, η Ελίσα δεν μπορεί με τίποτε να θυμηθεί τι είναι. Ο εγκέφαλός της κλείνει γρήγορα όλα τα ζωτικά νευρικά κέντρα του, αυτά που χρειάζεται περισσότερο μια τέτοια στιγμή.

Κοκαλωμένη από φόβο, η Ελίσα ακούει κάποιον να ψιθυρίζει το όνομά της πίσω της. Ο ψίθυρος είναι πνιχτός, λες και ο άντρας έχει ένα μαντίλι στο στόμα του. Δεν αναγνωρίζει τη φωνή του, αλλά πώς ακούγονται οι άνθρωποι όταν ψιθυρίζουν; Πολύ διαφορετικά από το κανονικό, σίγουρα. Η φωνή της Μαργκρέτ ακου-

γόταν πολύ διαφορετική όταν της ψιθύριζε προηγουμένως. Όμως η ζεστή, γλυκιά ανάσα της Μαργκρέτ που γαργαλούσε το αυτί της Ελίσα απέχει έτη φωτός από τον βραχνό ψίθυρο που πλημμυρίζει όλο το είναι της με φόβο αυτή τη στιγμή.

Ποιος είναι; Τι θέλει; Πρέπει να τη γνωρίζει, ή τουλάχιστον να ξέρει το όνομά της. Μήπως το είδε στην κουζίνα; Σε κάποιον φάκελο, ή στην καρτποστάλ στο ψυγείο που της είχε στείλει η φίλη της η Γούνα;

Η Ελίσα νιώθει ένα δυνατό, προφανώς γαντοφορεμένο χέρι να την αρπάζει από τον λαιμό, κι έπειτα κάτι αιχμηρό να μπήγεται στην πλάτη της. Ένα μαχαίρι.

«Σε παρακαλώ» ψιθυρίζει. Αφήνει τα υπόλοιπα να εννοηθούν. Σε παρακαλώ, μη μου κάνεις κακό. Σε παρακαλώ, μη με βιάσεις. Σε παρακαλώ, μη με σκοτώσεις. Σε παρακαλώ, σε παρακαλώ, σε παρακαλώ, μην κάνεις κακό στα παιδιά μου. Η μύτη του μαχαίριού τραβιέται, η λαβή στον λαιμό της χαλαρώνει και, προτού καταλάβει τι συμβαίνει, ο άντρας τής δένει τα μάτια. Ο πανικός της μεγαλώνει όταν συνειδητοποιεί ότι χρησιμοποιεί δυνατή, χοντρή κολλητική ταινία, την οποία τυλίγει ξανά και ξανά γύρω από το κεφάλι της. Όπως και νωρίτερα στο μπάνιο, η λογική την εγκαταλείπει και οι φόβοι της για τη ζωή της και για την ασφάλεια των παιδιών της προς στιγμήν υποχωρούν μπροστά στην αγωνία της να βγάλει την ταινία. Είναι τόσο σφιχτά κολλημένα, που σε περίπτωση που προσπαθήσει να τη βγάλει κινδυνεύει να ξεκολλήσει τα φρύδια της και τις βλεφαρίδες της. Τα δάκρυά της μαζεύονται αλλά δεν έχουν πού να πάνε, διαλύουν την κόλλα που κάνει τα μάτια της να τσουζούν.

«Σε παρακαλώ, σε παρακαλώ. Δεν θα το πω πουθενά. Μπορείς να πάρεις ό,τι θέλεις. Τα πάντα. Πάρε τα πάντα».

«Ευχαριστώ, αλλά δεν θα πάρω» τον ακούει να ψιθυρίζει πίσω της.

Τα γόνατα της Ελίσα λυγίζουν.

«Σε παρακαλώ. Πάρ' τα όλα!»

Η ταινία τυλίγεται άλλη μια φορά γύρω από το κεφάλι της και εκείνη τινάζεται όταν ο άντρας την κόβει. Πιέζει άγρια το χέρι του πάνω στον αυχένα της για να κολλήσει την άκρη της ταινίας. Έπειτα η Ελίσα νιώθει να τη στριφογυρίζει και να την πετάει πάνω στο κρεβάτι. Το στρώμα βουλιάζει καθώς ο άντρας κάθεται δίπλα της, και σχύβει το κεφάλι της ενστικτωδώς όταν αρχίζει να της χαϊδεύει τα μαλλιά. Ξαφνικά, το απαλό χάδι αλλάζει· το χέρι του αρπάζει μια τούφα μαλλιά και στρέφει απότομα το κεφάλι της προς το μέρος του.

Ο άντρας ψιθυρίζει ξανά, λίγο πιο δυνατά αυτή τη φορά. Εκείνη δεν αναγνωρίζει την πνιχτή φωνή του.

«Θα σου πω κάτι. Μια μικρή ιστορία. Μια τραγική ιστορία. Σε συμβουλεύω να με ακούσεις προσεκτικά».

Η Ελίσα γνέφει. Εκείνος της σφίγγει κι άλλο τα μαλλιά, έτσι που πονούν. Γιατί θέλει να της πει μια ιστορία; Γιατί δεν ζητάει να μάθει το PIN της ή πού κρύβει τα πολύτιμα αντικείμενα του σπιτιού; Θα του έλεγε τα πάντα. Μπορεί να πάρει όλες τις κάρτες της και να έχει πρόσβαση σε όλους τους λογαριασμούς. Μπορεί να πάρει τα ασημικά που κληρονόμησε από τους παππούδες της. Τα λίγα κοσμήματα που έχει αγοράσει στη διάρκεια της ζωής της. Τα πάντα. Αρκεί να χαρίσει τη ζωή σε εκείνη και στα παιδιά. Τίποτε άλλο δεν έχει σημασία.

Μέσα από τα αναφιλητά της καταφέρνει να τον ρωτήσει αν σκοπεύει να βλάψει τα παιδιά. Δεν καταλαβαίνει την απάντησή του, κάτι που απλώς μεγαλώνει την αγωνία της. Έπειτα βουλιάζει ξανά στη σιωπή. Η ιστορία που της έχει υποσχεθεί δεν λείει να ξεκινήσει και κάθονται παρέα, χωρίς να μιλάνε, η Ελίσα με τα

μάτια δεμένα και την καρδιά της έτοιμη να εκραγεί. Ακούει και νιώθει τον άντρα να σηκώνεται: μια αναλαμπή ελπίδας στη σκέψη ότι μπορεί να είναι έτοιμος να φύγει. Δεν τολμάει να δώσει υποστήριξη σε αυτή την ελπίδα. Πρέπει να μείνει σε εγρήγορση: ίσως της επιτεθεί από πίσω. Ακούει ξανά μεταλλικούς ήχους και νομίζει ότι καταλαβαίνει κάτι να μπαίνει στην πρίζα δίπλα στην πόρτα. Φτιάχνει έναν πρόχειρο κατάλογο με όλες τις ηλεκτρικές συσκευές του σπιτιού που θα μπορούσαν να προκαλέσουν ζημιά: το ηλεκτρικό τρυπάνι που έκανε δώρο στον Σιγκβάλντι για τα Χριστούγεννα, το μίξερ χειρός, το ψαλίδι για τις μπουκλες, το ηλεκτρικό σίδερο, η τοστιέρα, η αυτόματη χύτρα. Ποιο θα ήταν το χειρότερο; Ποιο θα ήταν το λιγότερο τρομακτικό; Η ανάσα της Ελίσα είναι τόσο γρήγορη και ρηχή, που νομίζει ότι θα λιποθυμήσει. Έπειτα θυμάται ότι οι περισσότερες από αυτές τις φρικαλέες συσκευές έχουν πολύ κοντό καλώδιο για να φτάσει στο κρεβάτι, και αυτό την καθησυχάζει ελαφρώς. Όμως το συναίσθημα της ανακούφισης δεν διαρκεί πολύ.

Καθώς ακούει τον άντρα να πλησιάζει ξανά στο κρεβάτι, χάνει τον έλεγχο και κάνει μια τελευταία απελπισμένη προσπάθεια να αποδράσει, μια απόπειρα που ξέρει ότι είναι καταδικασμένη να αποτύχει. Εκείνος μπορεί να δει: εκείνη όχι. Είναι πιο μεγάλος και πιο δυνατός. Παρ' όλα αυτά, εκείνη τινάζεται πάνω στο κρεβάτι προσπαθώντας να φτάσει το πάτωμα στην άλλη πλευρά. Ακούει ένα άγριο επιφώνημα και νιώθει το βάρος του άντρα να προσγειώνεται πάνω της καθώς πέφτει μπρούμυτα, η μισή πάνω στο κρεβάτι, η μισή έξω. Το ένα της χέρι λυγίζει κάτω από το σώμα της: το άλλο κρέμεται στο πάτωμα, με την παλάμη της να φαχουλεύει κάτω από το κρεβάτι. Ο άντρας της καταφέρνει ένα δυνατό χτύπημα στην πλάτη. Νιώθει ένα τράνταγμα στη ραχοκοκαλιά της και για μια στιγμή της κόβεται η ανάσα. Κάθεται πάνω της, την ακινητοποιεί, και τον ακούει να ξετυλίγει κι άλλη ταινία

από το ρολό. Ψαχουλεύει μάταια στο πάτωμα για να βρει κάποιο όπλο. Τα δάχτυλά της σέρνονται σαν αράχνη κάτω από το πάτωμα. Ένα απροσδόκητο αλλά οικείο αντικείμενο την κάνει να σταθεί για μια στιγμή. Ψηλαφίζει τη ζεστή, μαλακή οντότητα και ξαφνικά καταλαβαίνει. Η Ελίσα έχει χρόνο μόνο για να φέρει το δάχτυλο στα χείλη της και να ψιθυρίσει «Σς», κι έπειτα τα χέρια της τινάζονται βίαια προς τα πάνω και οι καρποί της δένονται με κολλητική ταινία πίσω από την πλάτη της.

Ο άντρας την τραβάει προς τα πάνω και την ταρακουνάει μέχρι που νιώθει τον εγκέφαλό της να χαλαρώνει μέσα στο κεφάλι της. Όλα είναι κατάμαυρα και φοβάται ότι αυτό δεν συμβαίνει πια μόνο εξαιτίας της ταινίας: ότι τα μάτια της έχουν σταματήσει να δουλεύουν και τα αυτιά της ακολουθούν την ίδια πορεία. Οι μικροί ήχοι που συνοδεύουν τα βίαια ξεσπάσματα του άντρα μοιάζουν να αργοσβήνουν κι έπειτα να δυναμώνουν ξανά όταν την τραβάει κοντά του και αρχίζει να διηγείται την ιστορία που της είχε υποσχεθεί και με την οποία την είχε απειλήσει.

Όταν τελειώνει, σηκώνεται όρθιος, τη γυρίζει ανάσκελα και κολλάει το γόνατό του στο στήθος της για να εμποδίσει οποιαδήποτε απόπειρα απόδρασης. Έπειτα σηκώνει το ρολό της ταινίας και το τυλίγει σφιχτά γύρω από τα αυτιά και τη μύτη της. Ξανά και ξανά. Εκείνη ακούει ένα μουγκρητό στα αυτιά της, αλλά το απεγνωσμένο ρουθούνισμα από τη μύτη της είναι πολύ πιο ανησυχητικό. Και επώδυνο. Η πίεση στο στήθος της χάνεται. Μέσα από την ταινία ακούει έναν αμυδρό θόρυβο και τελικά καταλαβαίνει ότι ο άντρας την έχει σύρει στην κρεβατοκάμαρα. Ήταν το τελευταίο πράγμα που φοβόταν ότι θα πάθαινε. Όταν την αρπάζει ξανά, καταλαβαίνει πόσο ανόητη είχε σταθεί.

**ΒΡΑΒΕΙΟ ΤΗΣ ΔΑΝΕΖΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ**

ΒΡΑΒΕΙΟ BLOOD DROP
(ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΙΣΛΑΝΔΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΧΡΟΝΙΑΣ)

ΒΡΑΒΕΙΟ PETRONA
(ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΣΚΑΝΔΙΝΑΒΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ)

Ο φόνος ήταν η τιμωρία της. Ποια ήταν όμως η αμαρτία της γυναίκας που βρέθηκε νεκρή;

Μόνο η επτάχρονη κόρη του θύματος, που ήταν κρυμμένη στο δωμάτιο στη διάρκεια του φόνου, μπορεί να έχει την απάντηση. Ο ντετέκτιβ Χούλνταρ, που μόλις έχει πάρει προαγωγή και νιώθει πελαγωμένος, θα απευθυνθεί στην ψυχολόγο Φρέιγια για να τον βοηθήσει να προσεγγίσει το κοριτσάκι-μάρτυρα κλειδί. Τη συνεργασία τους όμως σκιάζει το πρόσφατο ερωτικό τους παρελθόν. Τα πράγματα περιπλέκονται περισσότερο όταν μία ακόμα γυναίκα δολοφονείται και ένας ραδιοερασιτέχνης, λαμβάνοντας περίεργα μηνύματα που τον συνδέουν και με τα δύο θύματα, ξεκινά τη δική του έρευνα.

Ποιος θα καταφέρει να σπάσει τον κώδικα του δολοφόνου πρώτος; Ποια είναι η σκοτεινή και μυστηριώδης ιστορία που θέλει να τους πει; Ποιο θα είναι το επόμενο θύμα του;

Το DNA είναι ένα μοναδικό ψυχολογικό θρίλερ που θα συνταράξει ακόμα και τους πιο έμπειρους αναγνώστες αστυνομικής λογοτεχνίας.

ISBN: 978-618-03-4024-2

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84024

metaixmio.gr

ΔΙΑΘΕΣΙΜΟ
ΚΑΙ ΣΕ
e-book